

154111

LÁNG IDA

# TÜNDÖKLŐ HID

VERSEK



„MUZSA” KIADÁSA  
BUDAPEST

OSZK

Centralna Biblioteka Uniwersytecka

TÜNDÖKLŐ HID

VERSEK

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

NY. 2. 6. 47. K. 12. D. 8. 5. 1

8102-191



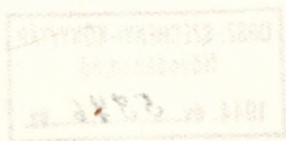
LÁNG IDA

# TÜNDÖKLŐ HID

VERSEK

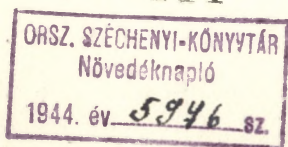


Országos Széchényi Könyvtár



„MUZSA” KIADÁSA  
BUDAPEST

154111



*Felelős kiadó: Kökény Mária.*

Tábori nyomda bt., Budapest. T.: 223-875.

TÜNDÖKLŐ HÍD

Egy hídval, hídval, hídval  
vala a földünk hídval  
hídval, hídval, hídval  
hídval, hídval, hídval  
hídval, hídval, hídval  
hídval, hídval, hídval  
hídval, hídval, hídval  
hídval, hídval, hídval

TÜNDÖKLŐ HÍD

Országos Széchényi Könyvtár



## TÜNDÖKLŐ HÍD

Egy tündöklő hídat látok én,  
amely a barnult föld  
porszemei felett  
fényesen ível az égig,  
mint parázsló tavasz aranyugára,  
mint keleti hegyek  
szép, dús-kincsű ünnepe,  
mikor bíbor- és lilaszínű az alkony  
az ezüstporos ég alatt.  
Az anyák könnyeiből épült a híd  
s forró szívüktől az égig ér,  
s mint fehér hó felett  
a fehér holdsugár, úgy lebeg  
és egy nagy piros csillag  
világít ott,  
ahol meleg anyaszíveket  
ezer áldással megáld az Isten.

## MULANDÓSÁG MADARA

Szélmalom volt a házunk helyén régen,  
mely, mint egy kitárt szárnyú óriás madár,  
virrasztott a ködös éjjelek felett  
s a messzeségbe nézett hideg göggel  
bús magánya felett...

A nappalok tűnő fényeit leste  
és tűzszívű viharok ölelő erejét kereste  
s a szelek kariában forgott, forgott.  
...Az idő szárnya egyszer  
homlokon legyintette  
és elszállt a vén madár messze, messze...  
Rom csak mi megmaradt, szél fütyül felette  
s a barna kövek közt álmok kergetőznek...

...Mult, évek, könny, kövek  
mindent eltemetnek  
és tavaszi dombokon már szent, szép, új  
himnuszokat dalolnak zsoltáros ajakkal  
s a jövő napok fényes tüzeit gyujtogatják.

## HAJNALCSILLAGOK

Megannyi fényes égi szolga,  
mint sürgő-forgó mennyei komorna,  
aki díszíti a régi-égi úrnőt,  
vállára ad felhő belépőt  
s fejére tűzi szűzi, drága ékül  
a kelő Nap sugarát. Végül  
elalszik a sok szép égi szomszéd sorra  
s hajnalfény derül a rekettyebokorra.

## ALTATÓ

Aludj csak, kedves, aludj,  
a víz mélyén sem zeng  
az élet szava már  
s a szikrázó csillagok  
fénye is kihúnyt.

Aludj hát, kedves,  
aludj.

Ezüst hártán zenél az éj  
a fák altató árnyéka alatt  
és a sötét ablakszemek is  
a csendbehullt éjszaka  
tűnő álmaát őrzik...

Aludj még, kedves,  
aludj.

Lám, csodás meséket  
álmodik a lombhullató erdő  
és a tenger fenséges homlokára is  
a mély csendesség fátyola borult.

## ISMERETLEN TÁJRA ÜZENÉM

Évám, aranyhúrokon játszik most  
a szívem  
s a messzibe muzsikál, ahol Te élsz  
s ahol most alszik, tudom,  
két tiszta, meleg szemed.  
Szeretném eléd rakni sorba  
távol városok sok kincses remekét  
s drágaköves ékszerek  
forró, királyi fényét.  
Ha lehetne,  
messze országok szivárványos derűjét  
csavarnám koronaként  
drága fejed köré  
s palástul adnám a hegyek  
zöldelő bársonyát.  
Mélytűző rubintos gyűrűt  
fűznék az ujjaidra  
s karodra finommívű karperecet.  
De ragyogóbban, mint briliánsok  
halott csillogása  
s élőbben hegyek bársonyos leplénél  
őlel körül édesanyád  
szíve dobbanása.

## ANYÁM

Ifjú éveid — gyorsröptű madarak — messze szálltak,  
mint eldobott kő, suhan a messzeségen átal...  
Mint a zöld hegyek mögé lebukó  
alkonyi nap rózsaszín sugára,  
úgy dereng már csak a mosoly arcodon.  
...Sötét hajadban már több az ősz szál,  
és fáradt szemed a mult ködében kutat.  
Az ősz a csókját már az én hajamra is rálehelte,  
de te gyermekként őrzöl még a szívedben.  
„Gyermek vagy“ — mondod és megsímogatsz,  
mint régen, gyermekálmok idején,  
mikor aranyvirágról s csillagokról meséltél  
s én azt hittem akkor, hogy mindezt elérem még.  
Csillag, aranyvirág lehulltak régen  
s most már az én arcomon is tort ül a bú,  
és meghajlok előtted, Anyám, könnyben visszanézve,  
mintha fehér ruhában oltár előtt állanék.

## A FÉNY SZIGETÉN

Nézd, kedves, amott hogy lebeg  
a víz tündöklő országútján  
a sóhajunk, amit egymás felé küldünk  
s mint égő fárosz lángol  
a hullámos víz moraja felett.  
Száz Cézár utóda sem lehet büszkébb,  
mint én, ha Reád gondolok,  
kinek napba néző fényes arca tán  
e pillanatban ép az arcképemre borul.

## ISMERETLEN PARTOK TITKAI FELE

Opálszín ködök lebegnek  
a tenger lehúnyt szemén  
és távol sorfalat állanak  
a hűséges parti lámpák  
a sötétkék éj ekhója alatt.  
A néma éjjel pihegő csendje felett  
virraszt a hold és a tenger  
ezüst csillogással  
és egy vitorla lengő karja csendre int,  
míg hajóm némán halad  
ismeretlen partok  
nehéz titkai felé...

## IMÁDSÁG

Uram, fehér oltárod tömjén füstjétől illatos  
s verőfényes napok peregnék ujjaid között  
és míg más előtt sötét éj takarja a jövődöt,  
a Te szemedben eggyé válnak volt és jövő napok.  
Letéptem büszke ágakról a babért  
s oltárod tűzébe szórtam híven,  
mert minden dicsőség csak Téged illet.  
Tied a fehérén fénylő csillag az égen  
s a szellő ha rezdül a falevélen,  
Tied a tengerek végtelen mélységű vize  
s a fáradt madár halkan dobogó szíve,  
Te dicsőségedre fut tündöklő kocsin a Nap  
s az ingó nádszál lengése Feléd mutat.  
Tied az éj, a tavasz, a reggel,  
ha a Nap ragyogón felkel  
s fűszál, ha meghajlik, Te emeled fel.

Téged illet minden hegyek zsengéje, éke  
s tűnő fellegeknek járása-kelése.

Árnyék vagyok csak előtted én is, Uram,  
ki dicsőséged fényeit szívembe zártam  
s forró szívem aztán, mint bíborszőnyeget  
leteritem a Hozzád vezető útra, Uram!

## ÜNNEP AZ ÚR TEMPLOMÁBAN

Az én apám messziről jött,  
hol hóval fedett hegyek az örök.  
Vándorolt sok tarka ház hiú kincsei között  
és a szél fútta puszta magányában.  
Ringó aranykalászkok közt vitt az útja  
és szálfák szelíd óriásaival beszélgetett...  
Ha jött a bársonytűzű este,  
megpihent elfáradt teste,  
két kezét forró imára fonva,  
fejét lehajtá egy zöldelő halomra.  
Csodálva nézte a lomha felhőket,  
a közeli erdőt s távol legelőket.  
Míg szívében angyalok zenéje csendült,  
áldást fakasztott a búzaszemekből.  
A kalászt a rónán megáldotta szeme  
s a megszentelt bort is a serlegekben...  
Aztán tovább vándorolt, mert kereste  
a jövő titkát s a multak tanúságait...  
Csodák szép hitével a lelke mélyén  
mindennap az Úr templomában ünnepelt!  
A szótlán imában, mellyel hozzá fordult  
s az úton, amelyen mindennap újra elindult,  
ott lebegett: a jelen, a jövő s a mult.

## PORCELLANFIGURÁK

Az ablakomon bebámul a Hold,  
mint kandi, bámész, játékos kobold,  
ki tiltott fény után hiába eseng.  
'Az üvegtáblák gyöngyfénye megcsillan,  
a sarkok homálya mint sejtelem dereng,  
a szoba esti kincsei felett.

A vitrinekben régi porcellán,  
a nők s ifjak bókolnak mosolyogva,  
lábuk táncra mozdul, kezük vígan integet  
régi mezők lehullt virága felé tán,  
vagy egy szívből jött szíves üdvözlétet,  
vagy biztatást és igaz ígéretet,  
melyet a másik oly szívrepesve várt?

Meghajlik a fehérhajú dáma előtt  
a finom gavallér s táncra kéri,  
láthatatlan húron halkán kíséri  
régi hegedűjén egy vén cigány.  
Színes imaszőnyegen lelkem megpihen  
s a szövött virágok élővé válnak,  
ahogy a holdfény ezüst keze rázuhan...

...Rég porrá lett a kéz, amelyik emelte  
a piros és kék pohárt borral telve,  
mikor áldomást mondtak egy szép menyasszonyra  
vagy köszöntőt egy boldog névestére.

...Szobor, porcellán urak, dámák,  
halottak vagytok és mégis élők  
s míg az idő fájáról hullnak a levelek,  
ti fehér arccal virrasszátok át az időt,  
ami bölcsönk és koporsónk közt leperreg.

## FÁRADT ŐSÖK UTÓDA VAGYOK

Fáradt ősök utóda vagyok,  
a szívem, ez az ünnepi zsolozsmázó,  
szent hajnalok kegyelmében bízok.  
S messze letűnt csillagok fénye is benne remeg,  
ahogy visszaszaladnak a napok a múltba.  
Néha tavaszi zsongás friss lehelletét érzem,  
mikor merészen szembenézek  
a rég-múlt visszatérő emlékeivel  
s a jövőendő titkos fátyolában  
álomvirágok színdús szirmait szövöm.  
Gyöngyházfényű estéken,  
mikor már elpihent minden gondolat,  
fáradt ősöm arca mindig rámteking,  
mikor szívemet halkan símogatják  
Isten csodálatos karjai: a fák...  
...Még mértem a tenger vizét  
s a forrongó vízcseppek  
hideg hullámmá lettek, mégis,  
s havasok szikrázó arca mögött is  
fák és füvek meleg szívdobbanása  
remeg.  
Forrongás, láz csendreválk mégis,  
mint ahogy éji vihar után is  
aranyba lendül a hajnal piros  
diadal-zászlaja keleten.  
Fájó szívek könnylepett lapjaira  
is reázsongja a holnap  
a maga vigasztaló szavát  
a ma-hullatta könnyek sírhantja fölé...  
Fáradt ősöm, pihenj csak  
éveid terítőjén,  
húnyt napod aranykorongja beragyogja  
sok könnyesszemű utódod szívét.

## KIRÁLYNŐ VOLT A LELKEM ŐSE

Királynő volt a lelkem őse,  
vagy én voltam az,  
már nem tudom...

Mesébe hajló évek során  
éltem egy messzi sziklavárban.

Mesemondta aranykoronám tán  
hűtötte néha halvány homlokom,  
ha szívemben olykor pogány tüzek  
hajnali szikrája lángragyult...

... A fellegek, a hófehér égi hajók,  
úgy úsztak az égen lassan,  
mint a csendes folyók kék vizén  
büszke, hósín hattyuk sora...

A nappalok, ezek a friss vándorok  
oly boldog büszkeséggel haladtak,  
mintha bánat tán sose hozna  
könnyet a szembe...

A pompa mellett, fénnel lobogtak  
a szív, a hit, szó, a csillag...

... Királynő ősom régen elpihent már  
s halott lett a vár is,  
de a szívek, szavak nekem most is  
ragyognak!

Szívem közepén trón van  
aranyból, alabástrom oszlopa  
sápadtan tartja a trónt,  
melyen két gyermekem ül  
megkoronázva.

Minden érzésem az övék  
s rájuk ragyog szemem sugára,  
nem kérdem: örömüknek mi az ára?  
Ha szívem vére is, csak had ragyogjon  
mosolyba az arcuk, örökké,  
hogy a végtelen évek hosszú során,  
mint világító csillag tündököljön,  
ragyogjon feléjük a szívem szeretete!  
S ahogy haladnak a napok mellettünk,  
mint szürkeruhás robotosok hada,  
csak őket ne érje bánatalom!

Az életöröm világítsa lelküket derültté,  
a lélek öröme villogjon szemükben  
s mint csillogó tükörben  
megsokszorozódik a fény,  
úgy tükröződjék lelkük taván  
a varázsos életöröm minden ereje.

## ANYÁM KEZE

Mint most halászott gyöngy  
elbágyadt halovány fénye,  
ha megcsillan a parti fövényen  
a békét váró egek alatt:  
olyan színű az anyám keze.

Mikor megsímogatja  
álmodó fejemet,  
mintha az egész világ énekelne  
s színes virágok koszorúja  
díszítené a lelkemet...

Aldott legyen az anyám keze,  
ezek a dolgos, víg madarak,  
melyek finom remegéssel bújnak meg  
őszbe hajló barna hajam alatt.

## ESTE

Halk szárnyzuhogással közelgett az est,  
mint lomha madársereg  
bekopogott az ablakon.

Hamuszín tálárját szétteregette  
a pihenni vágyó házak felett.

Sötétbe hanyatlottak a fák,  
selymes fűvek,  
mesélő folyók

s a hallgató kövek az uton.

## DALOL A TAVASZ

Országos Széchényi Könyvtár



## DALOL A TAVASZ

Mint a gyermek, kit a gonosz sors mostoha  
keze vert és vállán a sors ostora  
pattogva viharzott és csak néha látott:  
kék eget, felhőt, égőn piros virágot,  
mint a rab, ki örökre elzárva maradt  
és lát: sziklabércet, meredt, komor falat,  
béklyót, zárat lát s a sötét nehéz lakat  
a lelkére is mázsányi súlyokat rak:  
úgy fordul a hófehér szikrájú télben,  
óh, üde tavasz, forrón feléd a szívem!  
Ujjongva üdvözöllek! Mint üdvözültek  
arcán a szent áhitat és békesség zeng,  
áhitatos szívemmel úgy várlak éppen,  
szép tavasz ünnepe: víg, virágos réten,  
szívem vonz feléd a párás alkonyórán!  
Mintha nyárfaerdő zúgását hallanám,  
mozdul a lomha mező a tél hajlatán...  
Madárdal hangzik majd a zöld lombok alatt,  
mikor dalol a tavasz, dalol a tavasz...

## KÖSZÖNT AZ ÉLET

Egy este szembejött velem az élet!

A mámoros, százszínű valóság

bíborruhájában,

arannyal ékesen

s mosolygásában napfény

ragyogott!

Közel jött hozzám,

felém mosolygott

s ahogy elsuhant mellettem,

visszaköszönt a sóhajomnak.

## FEHÉR MÁGLYA

Tüzek égnek a szívemben tündöklőn,

óh, én gyönyörű, fehér vágyaim,

mik emléken túli homályból fakadtak,

hogy a bíbortronon szent áldozatként,

mint fehér máglya

tanúskodjatok mellettem...

... csak égjetekek, csak várjatek,

hogy lángotokban egyszer csak magam is

— mint fénixmadár — örökre hamuvá égjek.

## MESSZE ÚT

A sárga hegyek között  
hallgat egy vén vár,  
ahol suttogva játszik a fákon:

Isten zengő hárfáin  
a vihart hozó esti szél  
s a víz fodrán  
meg-meglibben néha  
a Hold fénye,  
mint egy karcsú ezüst vitorla.

Oly mély ott  
a selyemfű rengése,  
ha ráborul az alkonyég pírja,  
mint tengerszem messzi,  
igaz, sötét hallgatása  
komor fenyvesek között.

A vár, a fák s az esti csillag  
ígéző szóval magukhoz hívnak  
s míg álomszín bársonyok  
lengenek felettem,  
egy messzi út harcának tüze  
egetverő, olthatatlan lángolással  
gyúllad fel szívemben.

## A HANGOD VISSZADALOLT

Éveknek látszanak a napok  
s hosszú-hosszú hónap minden pillanat,  
amióta elbúcsúztunk, kedvesem  
s meleg hangod tőlem elmaradt.  
...Egy sóhaj az csupán, amit hozzád küldök,  
míg forró könny remeg a szívem felett,  
mint piros virágon őszi harmatcseppek.  
... A békét zengő lombos fák alatt kereslek,  
a kerti padnál, ahol a jázminok nyílnak  
s ahol most sötét bánat borul a virágos ágra.  
A széles utak elhagyottak. Várnak.  
S míg bús meséket mond a vándor szellő,  
bokrok mélyén villan égi szikra:  
a pacsirtaszó édes, búbajos zenéje.  
— S ahogy a madár szólt, mint finom hárfa hangja  
valahonnan régről, titkos messzeségből,  
a Te hangod mindig visszazengett.

## FORRÓ VÁGYAK SZEKERE AZ ÉJSZAKÁBAN

Az utcák csendbe hullva várnak,  
tán új üstökösre a néma halvány égen,  
vagy hogy jöjjön egy forgószél babonás éjen?  
Vagy nagy, kemény szívek vad tusáját lesik  
tán a sűrű erdő lombos arca mögött?  
Elillant a nappalok tüze, mint pusztá szó  
s már virrasztó ének is hiába szólna,  
mert zengnek az árnyak a fekete éjben  
s az udvarokon forró vágyak  
vérpiros szekéren muzsikálnak.

Mágus vagyok, aki idézem  
a bűvös múltból az arcodat,  
a hangod melegét, ahogy símogat,  
mikor besuhant hozzám az alkonyat  
a fáradt, alélt akácok alatt...  
Valaki messze Chopint játszott,  
a dal a lelkemhez szólt s áradt,  
mint a hullámok áradnak és szólnak  
nyugtalanul az alkonyati partnak...  
Alkonyodik, a szívem oly fáradt,  
olyan szomorú és sápadt  
arcomon forró könnyek peregnek...  
A néma tájon a fák zúgnak csak,  
a hegyen az erdő hív és susognak  
apró tisztásai a messze hegyoromnak.  
Meséket mondanak, szép tündérmeséket,  
óriások hadáról, kik itt éltek,  
a tündérlányokról, ahogy régen  
a Bagolyhegy lankáján, éjenként zenéltek,  
tündértáncot lejtve tündéri zenére...  
Hallga csak... Chopin keringő szól,  
vagy tán a tündérek?...  
Varázsvesszőmmel kikopogom  
a lépteid ritmusát a kövön és félek,  
hogyha majd nem hallom: többé nem is élek.  
Oly valószínűtlen minden, mint egy álom  
ezen a tikkadt, alkonyodó júliusi délutánon...  
A szíved nem vádol-e némán néha,  
ha a selymes esti csend hárfáján  
újra hangzik hozzád az a melódia?  
Lehunyor-e akkor szótlan a két szemed,  
suttogod-e felém: Kedves, Isten veled?...

## ARANY HAJÓN

Az alkonyodó égbolt  
bíborpalástot terít  
a hallgató tenger fölé.  
S míg szívemben ezer dal szárnyra kél:  
aranyhajómra tündökléssel kísér  
őriző csillagom az égen...  
Fekete bársony szekerén elindult az Éj,  
hogyan elérjen a csillámló úton,  
amit evezőm vont  
a kék víz mélyibe csendesen.

## LOBOGÓ LÁNGOK

Egy babonás este varázsa utólért  
s az elfutó perc riadtan megállt.  
Kedvre derülő szemem villanása mély lett,  
mint a tengerszemek mélykék vigasztalan vize.  
A szívemre ráborította fátyolát a vágy  
és kevély arcom sápadtra halványult,  
mert végigcsókolt egy tűzpiros virágú  
szép álom tavaszi szépsége  
és fellobogó lángok gyultak  
a szemeim bánatos égén.

Amíg írom Magának e levelet,  
a sápadt Hold az ablakomon benevet  
és úgy úszik az égen halvány karéja,  
mint egy karcsú, lebegő ezüst vitorla.

Oly szép álmom volt, oly csodás,  
mint a csillag fénye, a ragyogás,  
egy mámorító szép mese,  
beh kár, hogy vége, vége már!

A szív még balgán csodára vár,  
bár a csodás álmom már messze jár.

A sok emléket, amí fájna,  
majd elmossa lassan az évek óceánja,  
betakarja, mint meleg, áldó kéz:  
idő, feledés, messzeség.

Ó, bűbájos első találkozás,  
néhány meleg szó és semmi más...

Bűvös május este kísértő szépsége,  
hát most már elveszett, széthullott örökre?

A fájó szívek örök melódiája  
belevész egy eltűnt május éjszakába?

... Így hát: Isten vele, feledjen el, ha tud,  
mint ahogy én is feledni szeretném,  
mert az életében én mi is lehetnék?

Kis epizód, derűs, múltó szeszély,  
hiányjel, kaland, avagy forrongó szenvedély?

Vagy csak könnyű emlék, amit elfúj a szél?...

... Nem is akarok már semmi mást,  
csak egy utolsó, forró kézfogást.

Egy halk akkord szól, egy sóhajtás,  
egy üdvözlés még: és semmi más!

Egy halk akkord volt csak, egy sóhaj tán,  
egy könnyet még és azután:

jó éjszakát... jó éjszakát...

Mintha finom óbort ittam volna,  
 amely rózsavirágtól illatos,  
 ime, az ótorony tetejét aranyosnak látom  
 s a mellettem lobogó jegenyét  
 hajladozó szentnek csendes pusztaságban.  
 Az este dalol és szerteszórja  
 a föld meleg szívhangjait, míg ezüst  
 forrás mellett szent szekéren  
 szalad a nap,  
 hogy elpihenjen egy rövid éjszakára.  
 A gyászfűzek sötéten úsztatják függő ágaikat  
 a kristály forrás futó vize felett  
 s mint hamvas álom egy gyermek szemén,  
 úgy mosolyog rám a kék ég.  
 Csend van s ez a csend messze zeng,  
 csak futó villám cikkázik az égen  
 s lenn a fűben cirpel sok kis hegedűs.  
 Egy kaput becsaptak valahol tán  
 és egy muskátlis ablakot lassan kinyitnak  
 s kihajol rajta egy vidám barna lány ...  
 Egy legény harmonikál és estike illat  
 jön valahonnan  
 s frissen kaszált szénarendek illatoznak.  
 A Hold ezüstje szertehull a tájon  
 és beteríti mint átlátszó fátyol  
 a kis virágot és a jegenyék sorát.

## VÉGTELEN BIBLIA



## VIRÁGOK TAVASZÁN VISSZAJÖVÖK ÉN

Ha már elmentem egy régi messzi mesgyén,  
távoli ösvényre lépve, naplementén,  
ha majd a hideg, ismeretlen útra megyek,  
hol kísérőm lesz a holdfény, a fellegek,  
néha azután is vissza-visszatérek:  
csillagfényben, nyári éjben és az ének  
szép, friss ritmusú dalán virágos évek  
könnyes, illatos hajnalán, hűs tavaszán.  
A kerti utakon néha átsuhanok,  
nézem: mit álmodnak a fehér jázminok,  
a komoly, bólongó, büszke liliomok.  
Csengetyűzik majd felém a harangvirág,  
rigódallal fogad, hajlong a rózsaaág.  
Fűszál se hajlik meg a lépteim alatt,  
míg megnézek mindent, ami itthon maradt.  
A szobákon sorba-sorba végig megyek,  
annak a szívében, ki még híven szeret,  
örökre otthagynom arcom, emlékemet.  
Hozok a szegénynek vigaszt és az igaz  
hittel hívőknek: békét, megnyugvó álmokat.  
... A sötétzöld fenyves karjával integet,  
égy leng, ring az ág, mint ki valakit keres.  
Majd elcsitítja a visszavágyó szívem  
az esthajnal, a tavasz, a csend világa  
s rámborul a hallgatás nagy éjszakája...

## HÍVÓ ŐSZI IMA

Körül a hegyek bársony koszorúikkal,  
mint ölelésre tárt óriás karok.

Az enyhe domboldalon  
kis mosolygós házak a napsütésben...

Csodálatos ragyogásban eggyé lesz

a mező, a hegy

és minden dalom

imaként száll az Úristenhez.

## HIDEG KÖVEK

A parti köre visszahull a hullám,  
mint megannyi visszatérő gondolat  
és csókolja a szikla zöldszínű  
homlokát...

Mennyi szépet szeretne elmesélni,  
de a kövek szíve hideg,

mint fagyos télben

hóval fedett hegyek

s a hullám szomorú-fáradtan,

könnyesen, meg nem értve

a hideg kőről

dermedten visszahull.

Egy régi-régi ösvényt találtam,  
egy elfelejtett, régi utat,  
mely hallgatott az évek során,  
mint messzi síkok felett  
a naptalan egek,  
mint csendes vizek partjain a fák,  
mint bánatos estében a pusztai tüzek.  
És elindultam a halott úton  
— melynek széle néhol már elveszett —  
s a múlt sötétlő fátyola megett  
pár elmúló, halvány lábnyomra leltem.  
Hóval befújta már sokszor a szél  
s az eső is százszor megmosdatta már  
szegény, elárvult, régi lábnyomát  
vidám leánynak és kevély legénynek.  
Itt jártak-e rég-múlt úton,  
míg vidám volt forró szívükben a nyár,  
tűnt mosolyuk mintha most is visszaadnák  
körültünk az emlékező hegyek s a fák.  
Oly halkan ver már a régi utak szíve,  
mint aszott fű sír a temető kövén,  
ha jeltelen sírok felett az elfutó felhő  
haldokló harcos végső sóhaját viszi...  
A fáradt úton kérdik a füvek,  
hogyan ki az, ugyan ki az, ki erre jár,  
ki minden virágát lassan eldobálva  
megkoszorúzza a régi út porát.

Én már többször éltem, tudom, érzem,  
vad századok zúgtak el felettem viharban  
és csak néha volt szelíd vigaszom  
és ünnepem nekem.

... Egyszer sötét vár komor tornyából néztem  
a messze, lankás, vidám hegyvidéket,  
vágyódtam napfény és szabadság után  
s mégis ott maradtam holtig-holtig...  
verseket írtam, szépeket, mélyeket,  
mikor rózsakoszorú övezte a fejem  
és redős ruhám hósín volt, hófehér.

Különös lant húrját pengettem én, —  
s lantom után én is a tengerbe hulltam...

Majd apáca voltam s olvasómat  
forgattam sápadt ujjaim között,  
míg végre éltem napjai is leperegtek,  
mint hulló gyöngyszemek egy égi olvasón.  
Újra meg újra élek, más-más sorsban.

Voltam szegény asszony s görnyedve  
hordtam a rózsét és az életet...

Futó nyár könnyű, friss lepkéje voltam  
azután, ki elhitt minden ígéretet  
és letöretett...

... Királyné voltam, gyémánt villogását  
kerestem,  
hogy szívem is van, értük elfeledtem.

A hatalom gyémántköve és a gyémánt hatalma  
egykép rabságba ejtett...

... Tengerparton, tomboló szél mellett  
vártam egy régen elment sötét tengerészt,  
ki rabolt ruhákból prédát hozott  
és néha megvert, néha megcsókolt...

... Rossz mostohám: a Sors megkegyelmezett  
és akkor napfényes mezőn élhettem én,  
mosolygó virágcsillagok között,  
kergettem tarka pillangót a réten  
s tavaszi álmok elszálló tüneményeit.

Most újra élek és keresem  
régembi éltém elmosódott nyomát.

Ahogy lapozom a múltat, mint egy végtelen Bibliát,  
kilép a hallgató századok mögül,  
életre kelve mind-mind, aki voltam  
s ámuló szívemen végigsuhannak,  
mint álmodó előtt egy tűnő látomás.

... Könnyek, szívek, életsorsok felett  
a felkelő nap bíborarany sugára leng...

... A végtelen Bibliát lezárom...

Tűnő évszázadok váltakozó fénye és árnyéka közt  
álmodó szemmel lassan haladok,  
mint magános utas holdas esti sétán  
a mélykék víz felett egy gondolán.

## MINT VÉN FUKAR

Mint vén fukar,  
ki harácsolt kincseit félti  
és ül a szürke talárban  
fénytelen arccal, némán,  
smaragdos ékszerek halmaza között,  
úgy őrzöm én is lelkem kincseit...  
S mégis újra meg újra odaadom én  
s a szívem színes álmait is...

## MESSZI MEZŐKÖN FUTOTTAM

Halvány arcomra már tűnt napok fátyola borult  
és reá hullott egy súlyos árnyék mélyen,  
pedig megújhodott szent kegyelmet kerestem,  
úttalan úton is, lángolón, hittel, kérve...  
Messzi mezők síkján ahogy futottam,  
beterített egy ujjongó tavaszi álom virágos násza,  
de könnyes lett mégis az ajkam kacagása...  
Tiszta útamon most már a por is veszendő s őszi levél  
és őszi hangok híret fújja rám a szél,  
mert a lelkemben már ledőlt oltárok előtt  
a vágy suhanó fehér árnyéka mesél.

Ezek a hulló, pergő levelek olyanok,  
mint egy-egy forró könnycsepp  
a nyár messzenéző szemén.

Ahogy leperdül elém  
forogva, lihegve,  
mint egy elhalt dobogású szív,  
piheg, reszket a hajnali dér ezüstszín,  
brilliáns-cseppű ékkövei alatt...

Ti ősi vándorok, ti rőt szín vándorok,  
úgy nézem elámult arccal halálotok,  
mintha nekem már szívem se volna,  
mintha elfáradt két szemem már  
nem látna csodát

ragyogó fátyolán a múltnak.

A nyár utolsó szívverése olyan finom,  
mint játékos pillangók szárnyán a színek,  
mikor ünnepi nászmenetre készülődnek...

S mert kéklő horizontokon  
hiába lobogtak a forró lángok az égig,  
özönével zúdult rá a halott  
falevelek csókja  
és messzibe hullt napjaim éjszakáján  
lefutott minden csillagom az égről.

Bíborhegedűmről egy húr leszakadt  
s messze perdült a halk homályban,  
mint eldobott rög a pusztaságban,  
mint villogó tavon a kő,  
mint vak éjben a parázs.

S hamus lett lelkemben  
sok színes énekem,  
gyönyörű lázam,  
daloló álmom,  
ragyogó vágyam  
s olyan lettem  
s olyan lett minden álmom,  
mint behamuzott téli táj  
egy elaluvó, sápadt délutánon.

## HALVÁNY VIRÁGOK

Nehéz gránitkockák közül  
egy kis virág sietve kibújt  
és fürdeti napfényre szomjazó fejét  
izzó kövek között is a napsugárba.  
Egy sárga pillangó megtalálta  
s reá szállt szerelmet vallani.  
Csillogó szárnya minden ékkönél ékeesebb,  
ahogy leng a virágon vidáman.  
... Sárga pillangó, sárga virágon  
ring a szélben hívón, boldogan.  
Így nyílik néha szürke napjaink között  
egy halvány öröm sárga virága is,  
amit pillangónk: szépszavú szerelem  
harsonás szívvel üdvözöl.

A sóhajok útjára léptem  
s megállok ott némán, hallgatagon,  
mint sötét árnyék egy fehér falon,  
mint ezüstlombú nyárfa egy árva úton,  
mint néma torony az éjszakában,  
mint barnult sírkő a temető ölén...

Nincs rajtam az öröm tűzszínű  
bíboros, pompás ruhája  
s a vidámság méz-ízű kacagása helyett  
úgy borul rám a bánat hamuszín zászlaja,  
mint egy nagy fekete alkonyati árnyék...

A reménység színes fátylai nem takarják  
könnybe boruló két szemem egét  
s remegő szívvel hiába, ó, hiába várom  
a madárdalt, virágnylást...

Őszi szél fúj már a bús hegyek felől  
és gyorsan, harsogva nő a homály...

A sóhajok útján könnyesen megyek  
az élöttem haladó bánat nyomán.

## TITKOLT EMLÉKEK

Mintha vonuló madársereg haladna  
az évek mély árkádjai alatt,  
titkolt emlékek világa, árnyak sora,  
elfeledett arcok, hangok, vágyak szállnak  
és úgy villannak fel, mint szikra az éjszakában.  
Titkolt emléke egy kézfogásnak,  
egy akaratlan, forró elpirulásnak,  
egy gondolatnak tán, amelyik messze elszállt  
régén, mint eltűnő felhő az égen.  
Vagy mélyen a szívben egy könnycsepp emléke,  
miért is hullott az, ki tudja, régen?  
Élő emlékét egy meghalt szónak  
sokáig őrizzük: emlékül, enyhet adónak.  
Kár, hogy az ember múltó. Így minden jónak,  
minden szépnek értékét csak akkor látja,  
ha lehullt már színe, titka, illata, virága.

## ŐSZI FALEVÉL

Egy kis falevél forogva libeg  
az évszázados, ősi fák alatt.  
Meglibben, pihen, újra szárnyrakél,  
mint lihegő madár tűnő felhők alatt,  
mintha átvillanó röppenő gondolat  
vált volna valósággá egy percre  
s mintha választ várna arra a kérdésre,  
hogy mivégre, miért mindez a küzdés?  
...Olyan a mi sorsunk,  
mint falevélé, ha lehull az ágról  
s forgatva hajtja a szél karja  
őszi napok elébe.

## A ROZSDÁS KAPU MÖGÖTT

Egy rozsdás, avult kaput kinyitottam  
és az ódon vár köves udvarára léptem,  
hol néma árnyék reszketett a fák között  
és messze erdő felé futott az út...

Az öreg falban a fakult ablakok  
mind vágyódó szemmel leskelődnek  
s a várudvarra a hold ezüst kévéje hullt,  
égi híd egy messzi, más világból.

Egymásután siettem át a szobákon  
— pókhálós tükrök fénye meg nem intett —  
s csak mentem hűvös, boltíves szobákon át,  
dacosan, bátran, felszegett fejjel,  
míg egyszer egy hallgató szoba mélyén  
sajátmagamra rá nem leltem...

Ott ültem egy roskadt szék ölébe hullva  
s ahogy a hold ezüst világa rámsütött,  
sajátmagammal bátran szembenéztem.

S tán évek múltak el, hozva örömet,  
majd csendes bánatot

s künn némán nyitogattak  
egy rozsdás, vén kaput...

## NÉMA BÁRKA

A tenger vizén egy néma bárka,  
hallgat, miként a föld pora...  
Ringatja lassan a kék víz,  
mint alvó kisdedét a bánatos anya,  
mikor halk esti szóval  
örködik álmai felett.  
És ring a néma bárka  
a fénytelen vizen  
s a fehér vitorla libben-lebben,  
mintha valahova messze intene,  
hol a tündöklő ég  
és a víz szíve  
összedobban,  
mint egy nagyon halk, fájó,  
csendes sóhaj az alkonyatban.

## MEDITÁCIÓ

Ha azt az utat, melyen végigjöttem eddig,  
mégegyszer újra végigjárhatnám én,  
óh, de másképp néznék széjjel, ha egyszer  
még mindent újra kezdhetnék.  
Lehajolnék minden szenvedő felé,  
eloltanám az égő könnyet szemükben  
és betakarnám forró szenvedésük sebet  
egy megenyhült, fénylő csoda hitével.

Mentem a napsütötte mezőn  
egyedül,  
mint álruhát öltött herceg  
a messzeségben.

Köröttem ott zengett az Élet  
szép, szent dalolása...

A láthatár ködfátyolán  
az aratók serege fürgén mozgott,  
mint álombéli látomás.

Ég és föld között  
egyedül voltam,  
mint elhagyott messzi fal  
a nap arany színű tüzei alatt.

Országos Széchényi Könyvtár

## BÁNAT

Bánatfát ültettem sorba  
virágos, szép, zöld selyem-mezőn  
s körültüzdeltem koronájukat  
igazfényű könnyeimmel.

Bánatfák sorfala közt  
lila a napfény örök sugára.

Bánatfák árnyékában  
szürkévé fakult az öröm  
és elhervadt minden virágszirom...

Bánatfák borúja  
nő lassan fölém  
s az életem  
hallgató, hűvös homályba hull.

Országos Széchényi Könyvtár

## HALK AKKORD

Nemzeti Széchenyi Könyvtár

1848-1849. évi szabadságharc  
1848. június 4-én a magyar nemzet  
a török uralomtól való felszabadulást  
szökevényként látta. A szabadságharc  
1848. június 4-én kezdődött.  
A magyar nemzet a szabadságharc  
1848. június 4-én kezdődött.  
A magyar nemzet a szabadságharc  
1848. június 4-én kezdődött.  
A magyar nemzet a szabadságharc  
1848. június 4-én kezdődött.  
A magyar nemzet a szabadságharc  
1848. június 4-én kezdődött.  
A magyar nemzet a szabadságharc  
1848. június 4-én kezdődött.

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Nem azok a könnyek a legégetőbbek,  
miket sápadt arccal sírnak el  
egy kedves halott fejfája felett,  
nem akkor fáj legjobban az élet,  
mikor panaszos szájunk megremeg  
és lázadozva vádoljuk az eget.

... Néha csak egy könnycsepp az,  
mely reszketve a szívből messze száll,  
ahogy lepereg a lehunytt szempillák felett  
és mégis fájóbb az minden fájdalomnál  
és súlyosabb mint golgota keresztje.

... És elfelejtjük lassan, hogy milyen  
szép a mosoly,

mikor egy tündöklő arcon átragyog  
s a lelkünkben meghalnak lassan  
a visszajáró vidám tegnapok.

... És elfeledett arccal az ősz jön felénk  
s messze fut minden jókedv és öröm  
s marad:

halkuló szívben néhány fakult álom  
az emlékek bánatos árkádjai alatt.

## ÚJ TAVASZÜNNEP A MEZŐN

Tavas-zsongás, reggel, mezők hajnali fényben...

A csupasz fák ágaiban újra éled az élet  
és rügyfakasztó meleg álmok zenélnek  
a gyökerek szétfutó szálai között.

Imádság, hit, remények szava harsonázik  
és vigasztalás szele fújdogál...

A lüktető város füstje, lármája, pompája,  
árnya és fénye a messzeségbe vész...

— S amíg füvek selyme kibomlik  
a felébredő föld szent öléből,  
álmodozó hegyek felett is  
új tavaszünnep balzsamos illata leng.

## ALKONYATI BESZÉLGETÉS

A kék ég határtalan taván  
messze úszó felhők vándoroltak fehérén...

És titkot tanultak a mesemondó sziklától  
s a márványlapoktól a temetőben.

Millió porszem fénylett,  
mint zengő aranyfátyol  
a lehulló nap vérszín tüzeiben,  
mikor az ősz folyóhoz eljutottam...

— Az élet fénycseppjeitől vált izzó arannyá  
a szavunk lobogása,  
mikor elmondtuk egymásnak,  
hogy miért terem meg bennünk  
szent, titkos erők  
hatalmas, mélységes lázadása.

## MINDJÁRT ESTE LESZ

Mint violaszín virággal hímzett  
bűvös, csipkézett selyemkendő,  
borul az égbolt

a hullámzó tenger fölé.

Távol már álomba merült  
egy hajó

s a parton is nyugosznak

a kövek

és messze fehérlenek

a habok,

mint ezernyi hósín madár,

zöld mező bársonyán...

A nap utolsó, tüzes sugarát

küldi fényes követségbe,

mielőtt forró csókját

a tenger tiszta homlokára ejti

s aztán a kék víz felett

a sötét éjszaka

kitárt szárnyai lebegnek...

## FÉNY A TENGEREN

Aranycsík ragyog, fénylik,  
a tengeren végig  
és bíbortüzeket gyújt  
a kék víz szemeire  
s aztán messze fut el,  
mint csillogó útja  
a boldogságnak.

## HANGULAT

Körülölel az ég  
és előttem a tenger  
ragyog...

Amíg suttog az  
ébredező öbölnek,  
sorra kihúnynak  
fénylő csillagaim  
és jön

— a tenger mellére lépve —  
a nap  
és tűzcseppeket dobál  
szép, ölelő egembe.

## SZENT PILLANAT A TENGER SZÍNE FÖLÖTT

Fekete fenyőfák  
koszorújában  
néma bérc-bálványok között  
sötét tengerszem hallgatja  
a messzibe halt vihart...  
A hóesés hideg pillangói  
remegnek a fákon,  
mint játékos álom a szempillákon...  
Haragos arcú szikla-óriás  
barnult homlokán  
pihen a hó és a Hold sugára...  
A szirt szélén álom-halott a csend  
s hallgat a virágtalan virág.  
Oly végtelen itt a csend,  
mintha az Isten, a nap és az idő  
megállt volna egy percre,  
hogy gyógyító fénycseppjeit  
széjjel hintse  
a vérhullotta föld sebei fölött.

## REGGELI HANGULAT

A messzi, bágyadt hegyormokon  
a fák üdvözlő köntösben intenek,  
felhőből font hermelinpalástban.

...Mint egy Nagyúr díszőrsége,  
állnak, állnak a néma vártán...

A rezzenő mezők síkjain meg  
a villogó harmat  
tündöklő, csillogó drágaköve reng,  
mint gyémánttal ékített  
drágamívű diadém.

## FÉNY NÉLKÜLI NAPPALOK

Álommezőmön elhervadt a virág,  
fehér fejét halk hiervadás szele érte,  
fehér virág, finom virág,  
ezer csillag hiába nézte!

S hogy csendbe hanyatlott  
reményem mezején a nappalok  
fénye, ereje, színe, java,  
bánatos fejem, íme, lehajtom  
eléd, Uram, alázattal,  
mert nincs már az én szememnek  
nappala  
s az éjszakám fénye is kihúnyt.

## ALLOMÁS A KÖDBEN

A hajnali köd szürke fátyola mögött  
egy lámpa halvány csillaga ég csak  
s küzd az elfáradt éjszakával,  
hogy beragyogja álmos szemeit.

Az éj elalszik, sötét pilláit  
lehúnyta végre, —

s a köd a hajnalban egyre nő  
s ősz ezüst haját szerteszórja  
a csendberoskadt házak felett...

A kacagó ablakok most sötétek,  
a beszédes kertekben is kihalt a fény,  
nincs hangja már a vidám utcának se  
s az acélos tó partján is csendesek a fűzek.

A lámpa kósza fénye megremeg,  
ahogy lóbálja az ifjú hajnali szél  
s a kis állomás fürge csengetyűje  
csak cseng a ködben s mesél, mesél...

Mint tűnő árnyék nyári napsütésben,  
úgy indul messze egy fehér leány  
és szemében őszi bánat énekel

s mikor a vonat vele sietve  
a távolba elrobog,

egyedül marad az árva lámpa  
az ezüstporos ég alatt.

## FELÉNK NÉZETT A TÉL

A sárgult út előtt már készülődik a tél,  
hogy befusson győzedelmes arccal...  
A rózsafák mélyen alusznak a kertben  
s a rigófütty is csendesebb lett, halkabb...  
Nyári kapuk, lombos kapukon túl  
fehér lovak, álom-lovak patája dobban  
s szalad felénk ezüst mezőkre visszanezve.  
Mögöttük már deres fejjel  
hajbókolnak a fák,  
mint udvari bálon finom úri dámák...  
Őszi napok telt kocsijára ült a tél,  
fehér hajára jégkoronát csapott  
s ködvárából hópelyheket szítál,  
fagyott csodákat, bársony takarónak.

Az őszi éjjel oly feledékeny, mēla,  
 már elfelejté a tegnapi nyarat, mikor néha  
 meséltek a fák és holdsugár-lepelt öltöttek a falak,  
 s az égen, mint ezüst csónak haladt  
 a messzi vándor: a Hold s az ég kék volt,  
 mint tágranyílt gyermek szemek, a mennybölt  
 finom selyem, fehér fodorral díszes fátyol  
 s a láthatáron, míg a szem ellát, közel és távol  
 csak a kék ég selyme mosolygott és bátor  
 harcosok: a rigók fütyültek vígan az ágon.  
 A háztetőkre felkúszott — virgonc tornász —  
 a futóvirág  
 s a hegytetőről zöld bársonynak látszott a világ.  
 A szőlőlugas sűrű, hajolt lombátora alatt  
 vidám napok játszi sora maradt...  
 Az őszi éjjel olyan feledékeny, néma...  
 Egy ilyen őszi éjjel olyan bánatos és halk  
 lengő árnyékok kergetőznek a fák közt és  
 széjjelnyitják koldus tenyerüket a lombhullatta fák  
 s a rőt avarban nesztelen lépéssel fut,  
 már el a nyár...  
 Olyan szép lett ez a megnyugodott, enyhült csoda,  
 ahogy a fák, füvek, madarak alusznak mélyen  
 és csodalátott szemeiket lehúnyták  
 az álmodozó szép faluk is,  
 ezüstkéve hull az út fehér porára  
 és a falu sötét homlokára egy remegő madár:  
 egy magányos ablak fénye őszi éjszakán.

## CSILLAGFÉNYES TÉLI ÉG

Így van ez már réges-régen,  
csillag vándorol az égen,  
sziporkázva, fényben halad  
a mennybolt mély sátra alatt.  
A tenger szemén is felragyog,  
benéz a néma ablakon,  
ha felkél a Hold, e sápadt vándor,  
int feléje s a távol  
kék hegyeknek is visszaint.

Csillag halad fenn az égen s mint  
csillag-virágú friss mező,  
úgy van teleszórva éppen  
a sok tündöklő drágakővel  
a csillagfényes téli ég.

Vajjon az-e az én csillagom,  
amelyik ott fennen ragyog,  
vagy én is csak olyan vagyok,  
mint porszem a fényes napon,  
mint piciny falevél tűnő árnya,  
a fű parányi selyemszála,  
kis szívárvány lepke szárnyán,  
csillanó hó madár hátán.

Vagy villanó tón egy felhő árnya,  
ahogy átsuhan fehér ruhában

az álmodó tavon a felleg...  
Vajjon én majd mi is leszek?  
Vándormadár, futó felleg?  
Csevegő ér partján vadvirág,  
vagy pusztai szél, vagy rózsaaág?  
Vagy fergeteg és kergetem  
a pusztán az ördöggereket?  
Mi lesz belőlem, eltűnök,  
elmúlnak erények, bűnök,  
elmúlik minden lázadás,  
tettrevágyás, akarás,  
egyszer csak elhallgat a dal!  
Lehull a fénylő, tündöklő csillaggal  
a csillagfényes téli égről.

Országos Széchényi Könyvtár

## CSODAVÁRÁS

Mikor vérszínű sugarát  
sóhajta dobta szét a nap,  
e gyönyörű, dúskincsű nábob  
s lázas csókkal kereste  
a láthatár szélét,  
hogypihenjen  
egy éjen át megint,  
én magas hegytetőkön  
dacosan jártam  
és komoran vártam,  
hogyhívjon magával  
titkos útjára...  
S míg csendes fák  
halvány sorfala közt  
dermedt szívem  
újult csodára várt:  
a lehulló nap  
magával vitte  
sok színes álmom  
vidám sorát.

Tornácos ház az ősi fák között...  
 Folyondáros tornácán áhítat s emlék honol,  
 mint mikor fehér kezek zsoltáros könyvet,  
 bibliát forgattak régen  
 s a szívekből ájtatos ima szárnyrakelt.  
 A fák, az ősi fák szelíden mesélnek,  
 a barna út, meg a füvek figyelve várnak...  
 Madárdal hangzik messziről,  
 mint hívó szó egy más világ felől...  
 A suttogó lengő ágak zöldje közül  
 már itt-ott rozsdaszín levelek hullanak...  
 A szomszédban egy dal zenéje megakadt,  
 az óra mutatója bent megállt...  
 Homály osont a régi bútorokra  
 s a szőnyegen is megfakult a virág.  
 A függönyök moccanni sem mernek,  
 mögöttük a muskátlik megremegnek,  
 mint futó sóhaj sötét esti csendben.  
 Az örök béke országútja felé  
 nagyanyám már innen régen elment,  
 szívében elvitte a régi ház képét  
 és a fák elringató őszi énekét.  
 Fehér árnyékok most álmra csukták  
 nagyapám két dacos forró szemét is,  
 kinek lángoló szívében oly csendre vált a láz...  
 Zokogás, ima, könny. Az utolsó út sötétbe vész...  
 Mikor viszik a bánatos ciprusokhoz,  
 nagyapám vaslelke visszaszáll  
 a hajlongó fákhöz  
 és elbúcsúznak tőle híven a fák.  
 ...Míg sok régi ima hangja messze zeng,  
 a folyondáros tornácon hallgatnak  
 az elmúló évek csendesen.

## IDEGENBEN

Idegen vagyok idegen városban,  
hidegen merednek rám az utcák,  
bámuló, megvakult ablakokban  
száz kérdő szépség és csúfság.

...Idegen lettem saját magamnak,  
könnyezve temetek sok álmot  
s míg taposom a könnyes utat,  
világok születnek s elmúlnak világok.

Idegen arcok, idegen házak  
s nem gyúl értem fényre a sápadt este.  
...Csak a mező hív ölelő szóval  
s beszél a különös sík és távoli mesgye.

## HALLGATÓ SÉTA

Fellángolt egy mese, őszi tájon,  
mint pásztortüzek késő, lobogó világa,  
mikor mi egyszer álmodozva jártunk  
jegenyefák közt, hallgatva, fényes úton.  
A széles fasorban fehér kövek pihentek hallgatva  
és bíboros meg arany volt a naplemente,  
mint virágos hegyek keleti ünnepe régen.  
...A kezemet se símogattad, nehogy elriaszd  
a lelkembe zárt fénylő álmaimat,  
melyek, mint fehér rózsák szirmán  
a hajnali harmat,  
csillogva, tündökölve lengtek  
és messzi horizont felé integettek.

## ŐSZI GONDOLATOK

Egy csillag vigyáz rám az égről és e fénylő  
drága ékkő, mint egy derűsen lélegző  
kedves messze szomszéd néz és úgy ég  
a sötétkék ég bársonyán függve,  
mintha lobogót díszítene, aranyláncon lecsüngve.  
Úgy vigyáz rám ez égi szomszéd, messze  
az ablakon belesve, nem is hinnéd,  
hogymillió mérföldre van innét.  
Úgy várom s ha látom, hogy borul az ég fala,  
szemem csak azt keresi, hol van a csillaga?  
Mintha egyedül csak én rám hullna a fénye,  
senki másra és az égre lenne téve a bélyeg:  
üdvözléssel, szépen, egy mennybéli levélre!  
Várom, hogy keressen, az ablakon belessen,  
mint pajkos játszi gyermek,  
ki vígan az iskolába menve,  
fürge, kíváncsi szemmel  
az ablakokon bekémlel...  
Őszi pásztortüzek lobognak az éjben,  
messzi kis csillagok, elhúnyó sötétben.  
Égi pásztortűz tán az a messzi csillag,  
memyei pásztorunk meggyújtja mindennap...  
Ősz lett, most már hosszan vonulnak a darvak,  
futó felhő árnyán ők is messze szállnak...  
Vajjon majd jövőre, ha újra erre járnak,  
engem, bús bolyongót, vajjon megtalálnak?...

## FEHÉR ÁLOM A TENGER SZEMÉN

Olyan finom és halk itt a csend,  
mintha óriási kéz csendre intené  
s mintha szívünkben se lobogna  
az élet ünnepi tüze  
és elbágyadt szemeinkben is  
halálos fények égnének...

A csillámló habok újra visszajönnek,  
hogya a partnak friss csókot adjanak  
és fehér álmaikat  
a hallgató part szikláinak  
zúgó suttogással  
újra meg újra elmesélik.

## ÍGY LÁTTAM A TENGERT

A tenger homlokán  
bűvös jegy ragyog:  
— a halovány Hold  
visszfénye az,  
mikor ráborul a nagy árnyék,  
az est  
és ezüst hárfán zenél.  
A gályák hószín vitorlákkal állanak  
az acélkék víz tükrén  
heverve,  
mint megannyi szomjas esti lepke.  
Égő rubintkő aranyfoglatban  
a messzemenő búcsúzó hajó,  
mert szikrázó csillagként  
hull a fénye  
a tenger rengő, selyem mezejére.  
Majd ünnepi csend  
terül a vízre,  
az ég, a föld  
és a tenger ó-ezüst arca  
belevész a messzeségbe.

## LÁTOMÁSOK NAPJÁN

Egy elhagyott, néma utcába jutottam,  
ahol azelőtt még sohse jártam.  
Csend honolt az ódon házak között  
s mohás, zöldszín volt minden küszöb.  
A kerti bokrok mellett árnyak kergetőztek  
s ahogy a holdfény rájuk visszahullt,  
akkor láttam, hogy az árnyék: a múlt.  
Egy avult kapun sietve beléptem  
és mögöttem, mintha integetne,  
egy másik kapu kilincsére letem.  
Azt is kinyitottam, úgy futottam végig,  
a különös kertben csend volt és mégis  
egy halk hang mintha visszahívott volna...  
Fényes árnyéka volt minden falevélnek  
s mintha megállt volna körültem az élet...  
Újra kapu, s megint küszöb, zöldszín, mohás...  
A sötét, árkádos régi falak mellett,  
ahogy szaladtam riadtan,  
éveknek hittem a percet  
s peregtek gyorsan az évek...  
Minden kapu nyitva volt már mögöttem  
és előttem magas, ósdi fal  
s még kapuk, kapuk, avultra válva,  
mindegyik egy szótlan, néma jaj.

Mikor végül holtfáradtan már kijutottam  
s visszafordultam, hogy becsukjam az ajtót  
magam megett,  
előttem csak sívár falak meredtek,  
szürke vakolat volt a kapu helyett...  
Az utca végén csillant egy fehér kő  
és felködlött, mint intő jel előttem  
egy messzi-messzi süppedt sírhalom...  
Reszkető szívvel az élet felé néztem  
és könnyek árja lepte el szemem,  
míg elindultam hittél a templombá  
fohászkodni Hozzád, Istenem!

## ELFUTNAK AZ ÉVEK

Ugyanaz még a mesélő síkság  
és a kék folyó vize se lett más,  
a fűzfák ágát bánat hajlítja mélyre,  
mikor halkuló szóval susognak s a réten  
csillog a májusi harmat könnye, mint szikrázó  
követe a fénylő napsugárnak...

Nem változott a magányos diófa,  
a kedves, hű tanú a játszi gyermekkorból  
s a hűs lombú, árnyékos akácok  
fehér virágukkal nászünnepet ülnek...

Az esthajnalok, napkelték most is aranyvörösek,  
mintha bíborpalástot öltene az ég,  
s a báránylehők: hószín hermelinszegélyek,  
díszíteni a királyi, pompás ékességet...

Éjjel a csillagfény még most is éppúgy ragyog,  
csak én, csak én már nem az vagyok.

Régen, aki voltam, hitt az álmodók hitével  
s szeretett híven és a szívében  
minden megbántást régen megbocsátott...

Semmisem változott, minden ugyanaz még,  
csak napfényes álmom nem hiteget többé,  
suttogó estéknek titka, álmodása, elrejtő varázsa  
messze-messze elszállt, mint tarka lepke nyáron,  
mikor nem lel több örömet illatos virágon...

Még mosolygok, a szemem tán még fényes és ragyog,  
északfény az csupán: én már nem is vagyok...

A lelkem mélyén egy csendes halottnak harangozok  
szépen s mélyen szól a harang, lassan,  
erős kondulása messzehangzik.

Elébe harangozok egy hosszú gyászmenetnek,  
valakit temetnek... valakit temetnek...

A sötét vizek felől is elhal az ének  
s gyorsan nő a homály és a messzeségbe,  
mint lengő árnyékok hajlanak meg  
fehér oltár mellett  
az eltűnő évek, elszaladó évek...  
Az elfutó időben oly egyedül állok,  
mint forró nyári pusztán tűnő délibábok,  
magányos jegenye hallgató víz partján,  
bársonytűzű éjben egy messzi kiáltás,  
reszkető szívből jött utolsó sóhajtás...  
S míg sok tűnő álmot reszketve kergettem,  
elmúltak az évek... elszaladó évek...



## FÉNYLŐ ÜZENET

Országos Széchényi Könyvtár



## FÉNYLŐ ÜZENET

Egy könny rezdült meg  
a szempillámon,  
mint csillogó harmatcsepp  
a bársony fűvön  
vagy tengerszem tükrén  
a fénylő csillagok képe,  
mint éjszín selymeken  
pompázó, nagy meseszín ékkő  
rubintfényű egek alatt.  
Szívemből jött  
e fényes üzenet,  
hogy mint szép fehér galamb,  
ott remegjen  
bánatos szemem  
sötét árcai felett  
és elmondja mindazt,  
mindazt a szépet,  
amit szív valaha,  
egy legszebb éjszakán  
álmodni, hinni és remélni mert.

Pici ezüst csengővel harangoznak,  
oly halkan szól, mint a lehellet,  
mint elfutó pír egy szűzi arcon,  
mint a kelő nap rózsás fénye  
az első hó puha bársonya felett.  
Oly halkan, halkan üt az óra  
az ódon, régi várkastély falán,  
mikor egymás felé nyújtja fehér kezét  
sok mosolyos, díszes ifjú pár,  
az elsuhanó menüett során...

A lány zenének elsímuló hangja  
szétröppen az alvó fák során  
s száll a pihenő kövek felett,  
melyet a víz habja csendben símogat...

Hold sincs az égen,  
csak hangtalan néma nyugalom  
s a víz tükren vissza-vissza csillan,  
— ködbe vesző régi multból tán? —  
az evezőnek fénylő vízi útja  
s a halk ima a gondolán...

És susogva moccan a levél is  
Isten szent őrein: a fákon,  
hogy el ne rontsa áldott nyugalmat  
a néma, kéklő esti pusztaságnak.

Fényrózsák hullnak a tengerre  
és kinyílt a legszebb napok virága,  
hogy szikrázó drágakőnél szebb legyen  
s illatosabb, mint ezer rózsakert,  
finomabb az elfutó pírnál

egy szűzi arcon,  
melyre rávilágít az alkonyodó ég.

A napokat úgy pergetem az ujjaim között,  
mint ezüstsín gyöngyszemek fűzérét,  
mely ékesíti egy királynő homlokát.

S ahogy elhullnak a nap-virágok  
egymásután,

s éjszakába hanyatlak

örömem tündöklő napvilága,

fényrózsák gyúlnak a szívemben is,

és csillagok világítanak

a fénytelen éjszaka országútja felett.

## NYARVÉGI ÉNEK

Az ég bíborpirosat álmodott.  
Alkonyodott.  
Messzefutó felhők vándoroltak  
az égi mezőn,  
mint szelíd, árva nyáj a fűvön.  
A roskadt vár falai vissza-vissza zúgták  
a nagy harangok ringó-intő szavát  
és mesesodrán a kékszínű folyónak  
friss szellő hozott kedves üzenetet.  
Sugár nyárfák álltak a régi parton sorba  
s a lombjuk, a lombjuk színes mesébe,  
vidám mesébe szökkent néha...  
...Túl a folyón több a virág,  
fénylőbb a csillag.  
Ott pompa helyett a szívek ragyognak  
áldott szentségű tisztaságban...  
S az ég tűzpiros álmái is  
fehérré válnak a napsugárban.

## ZENGŐ SZÓVAL

Hegyről legurult kő vagyok,  
amit elindított egy fergeteg,  
s bozót, tövis nem éri mégse,  
amíg a hegytetőről a földre hull.  
...Mint a tengermélyre süllyedt  
hajóban a kincsek,  
úgy el van zárva a lelkem,  
s mint égő lávatenger zeng a szavam  
halhatatlan álmaim csillagaiban,  
mikben jövendő sorsom titkai ragyognak.

## ÉG ÉS TENGER

Összemosolyog  
a tenger s az ég  
ragyogón,  
mint két fényesarcú  
régí szerelmes,  
s míg a kéklő hullámok  
titkos beszédrel  
partot érnek:  
forró szemefényét  
rájuk veti a Nap,  
mint hulló,  
csillogó színű aranymosolyt.

## NAPLEMENTE EGY FLÓRIÁN KÉPÉN

Mint ki mámoros álomban pihen  
a ragyogó égbolt aranyos tüzei alatt  
s tündéri meséket álmodik,  
olyan az arca a tengernek itt...  
A fehér hajó úgy tündöklök  
az elsímuló habok felett,  
mintha kinyújtott tenyéren egy királyi  
ékkő tüzelne...  
Az opálos felhők mögött  
már a tengerbe hullott a nap,  
búcsúzásul bíboros csókot ejtve  
a tenger szemére...  
Egy hatalmas, végtelen ezüst tükör  
most a tenger,  
csillogó lapján forrón  
ezer mese és ezer álom fénye  
tündöklőn visszaragyog.

## SZIVÁRVÁNY

Halotti sárgával volt tarkázva az ég,  
s a hárstetőkön játszott a szél,  
mikor egy percre kettészakadt  
a haragos mennybolt,  
s villámként ragyogó bélése kilátszott.  
A színes távolban zöldelő hegyek,  
és völgyek dús kincse,  
mint szent ígéret megáldott reménye  
int biztatást!

S ahogy elpihen a szél,  
nem mozdul a fák intő karja sem,  
s a földre vont ívű szivárvány hint derűt.  
Hajnalcsillag fénye ég a szemekben  
s a szívek szent hitben üdvözülnek,  
hogy itt és közel van az Isten.

## SZOMORÚ ŐSZI MESE

Sápadt az arcom s néma ajkam hallgat,  
mint egy messzi sírhalom, mely jeltelen  
s alatta nem tudni, ki nyugszik.  
Olyan csendes lettem, mint őszi éjjelen  
bánatos utcák hallgató sora,  
mint vízmosta parton a lehajló fűzek,  
mint húnzó pásztortűz  
idegen ég ismeretlen csillagai alatt.  
Ha kísértnek forró éji órán a vádak,  
mit sajátmagamra, mint nehéz köveket hullatok,  
lázás szemem tüzeit eloltogatja  
a megbánás nagy felvillanó zápora.  
— Hűvös erdőkben zöldlombú fák között  
olyan szép lehet, olyan jó az élet,  
de rám már csak hervadt levelek hullnak,  
mik elmúlásról, ősziről beszélnek.

## NYÁRI ÜNNEP A HEGYTETŐN

Muzsikálnak lelkemben a szavak,  
szebben szólanak, mint az éjféli harang,  
bánatosabban, mint az árvák imája,  
és igazán, mint igaz a patak  
tisztá, őszinte szava.

...Könnyesen és forrón elmondom tenéked,  
hogyan az égen a felhő merre haladt  
és a hegyek, ha este álomba merülnek,  
mit is álmodhatnak nyári éjek alatt...

A fák közt zene szól a holdsütésben,  
arany a csengetyű, ezüst a hárfa,  
a fenyők, mint örökös lándzsa  
sorakoznak a holdsugarba.

Álmodnak a hegyek. Édesanyjuk: a föld  
elringatja, mint pihenő gyermeket  
s szivárványos hidak csillogó pompáját  
teríti az álmodók fölé.

A mezei virágok is mosolyognak,  
álmukban, szelíden, fejük lehajtva  
s pillangót üdvözlnek, üdvözülten.

A fák, a komoly vén bölcssek  
könny nélkül elbocsátják gyermeküket,  
a lehulló, sárgult levelet.

...Csitt, a tündéri muzsikának vége,  
az ég fényes kapui kitarva,  
mert tüzes keréken ifjú, friss herold jön,  
az eljövendő ünnep első, tűzszín sugára.

# TARTALOM:

## TÜNDÖKLŐ HÍD

Tündöklő híd . . . . .	7
Mulandóság madara . . . . .	8
Hajnalcsillagok . . . . .	8
Altató . . . . .	9
Ismeretlen tájra üzenem . . . . .	10
Anyám . . . . .	11
A fény szigetén . . . . .	11
Ismeretlen partok titkai felé . . . . .	12
Imádság . . . . .	12
Ünnep az Úr templomában . . . . .	13
Porcellánfigurák . . . . .	14
Fáradt ősök utóda vagyok . . . . .	15
Királynő volt a lelkem őse . . . . .	16
Legszebb kívánságom . . . . .	17
Anyám keze . . . . .	18
Este . . . . .	18

## DALOL A TAVASZ

Dalol a tavasz . . . . .	21
Köszönt az élet . . . . .	22
Fehér máglya . . . . .	22
Messze út . . . . .	23
A hangod visszadalolt . . . . .	24
Forró vágyak szekere az éjszakában . . . . .	24
Chopin keringő . . . . .	25
Arany hajón . . . . .	26
Lobogó lángok . . . . .	26
Egy üdvözet és semmi más . . . . .	27
Nyár . . . . .	28

## VÉGTELEN BIBLIA

Virágok tavaszán visszajövök én . . . . .	31
Hívó őszi ima . . . . .	32
Hideg kövek . . . . .	32
Elfeledett utak . . . . .	33
Végtelen biblia . . . . .	34
Mint vén fukar . . . . .	36
Messzi mezőkön futottam . . . . .	36
Őszi vándorok . . . . .	37
Melódia . . . . .	38
Halvány virágok . . . . .	38
Sóhaj . . . . .	39
Titkolt emlékek . . . . .	40
Őszi falevél . . . . .	40
A rozsdás kapu mögött . . . . .	41
Néma bárka . . . . .	42
Meditáció . . . . .	42
Egyedüllét . . . . .	43
Bánat . . . . .	44

## HALK AKKORD

Halk akkord . . . . .	47
Új tavaszünnepe a mezőn . . . . .	48
Alkonyati beszélgetés . . . . .	48
Mindjárt este lesz . . . . .	49
Fény a tengeren . . . . .	50
Hangulat . . . . .	50
Szent pillanat a tenger színe fölött . . . . .	51
Reggeli hangulat . . . . .	52
Fény nélküli nappalok . . . . .	52

Allomás a ködben . . . . .	53
Felénk nézett a tél . . . . .	54
Magányos ablak ősszel . . . . .	55
Csillagfényes téli ég . . . . .	56
Csodavárás . . . . .	58
Hallgató esztendők árnyékában . . . . .	59
Idegenben . . . . .	60
Hallgató séta . . . . .	60
Őszi gondolatok . . . . .	61
Fehér álom a tenger szemén . . . . .	62
Így láttam a tengert . . . . .	63
Látomások napján . . . . .	64
Elfutnak az évek . . . . .	66

## FÉNYLŐ ÜZENET

Fénylő üzenet . . . . .	71
Csendes este . . . . .	72
Fényrózsák . . . . .	73
Nyárvégi ének . . . . .	74
Zengő szóval . . . . .	74
Ég és tenger . . . . .	75
Naplemente egy Flórián képen . . . . .	75
Szivárvány . . . . .	76
Szomorú őszi mese . . . . .	76
Nyári ünnep a hegytetőn . . . . .	77



OSZK

